

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

היתכן שמבלי הבט על כל הענינים -
עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל
ממש?... דבר שאינו מובן כלל וכלל!

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' אחר, מכה"ח אי"ד
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תסג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הו"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה
וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה
ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פי"ס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל
ומשפחתם שיחיו שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

לא להתבייש לצאת בריקוד בגלל הנסים הגלויים! / משיחת כ"ו ניסן ה'תשנ"א

7 זמן הגאולה

כשהגיע היום האחרון רצו כולם להשאר, ורק אחד מ-500 לא התפעל... / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

שימצא אחד, שניים, שלשה... / הוראות למעשה בפועל

11 ניצוצות של משיח

"מבט של משיח" / קטעי שיחות קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 "בזכות נשים צדקניות"

"תכנון משפחה" אינו ענין פרטי של ההורים עצמם / תפקידן של הנשים בהבאת הגאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

און רבי קומט... / צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על שיחת אחש"פ ה'שי"ת

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

און ער געפינט זיך צו מיט אונז ארומ וויא פריער ער געפינט זיך אין זיין דער ארומ וויא פריער און הערט וויא פריער פארבריינגען דא (אין בעילא וואס האט איר וואס צו זאגען נ"ע) אי זיך פארבריינגען איז וואילע דאס איז זיין רעזן אז מיט זאל פארבריינגען. אטאל יאז נקודת או דער דער האט אנגעשקלט מי זיך אין צימער זיין. און נקודת וויא פריער פארבריינגען איז איבער איר ארומ. ב' אין ספר חסידים ווערט געבראכט אז רבנו הקדוים זיצט קומען טראיבאט בין העלכות אהייב צומגן אין די סבת דייקע הלייטער און גראס מאכען קדוש וספר את הרבים צו מיט קדוש (קדוה ארום בין הסמות - כוח הלייט - רעהו) איבער איז דאך זיין בין הסמות נאך מנהג און רבנו הקדוים קומט מאכען קדוש (הספר ספר חסידים) און בלייבט אויך צו באינאם. ג' דעם לעצטן ווינטער בין איך אטאל אריין אין רבי'נס צימער, ער איז געווען אנגעשפארט אויך געווען האלט און געווען בייך פארבראכט און געזאגט מיה אז ער וויל פארען קיין אר האט איר געזאגט וויא פריער זיין און פריער עס איז דיר פראגע דא א סאך ארבעט, האט ער אנטפלעך געבראכט און געזאגט זיינע מהמט. אין מדעה איז געשפילט ער זיין געווען אין א"י, (דער גערער רבי'ס) איז עצמו פון יוסף האט מען געבראכט אין א"י. ד' אטאל איז געקומען איינער א חסיד מקום רחוק און געזעען דעם רבי'ן ער זאל זאגען תהלות וקנה אז ער זאגט חסידים מיה וקנה החסיד אז מיט עס ווען ער קומט צום רבי'ן איז מיט עס מיה, והחחיל כ"ק ארומ'ד לוסר דא"י. - זיך ער, דער רבי'ן. פ' זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. ה' זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. ו' זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה.

7) און זיך אערה, פ' זיך ער. 8) דער זיך פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. (בינה תיבא קסא' אמת' וזרעה' און חלה ה'ה'ר). 9) זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. 10) זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. 11) זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. 12) זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. 13) זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. 14) זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה. 15) זיך ער פאר דאס שבת וזאת קדוה וזאת קדוה וזאת קדוה.

און רבי קומט...

בבואנו מחג שביעי ואחש"פ הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן), מההגהה הא' והב' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת אחש"פ ה'ש"ת

נדפס (בשינויים) בלקו"ש ח"ב ע' 511, ובשיח"ק תש"י (הוצ' תשנ"ח) ע' 22

להלן פענוח הצילומים כפי שהם לפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

צילום א': און ער געפינט זיך מיט אונז אזוי ווי פריער. ער געפינט זיך אין זיין חדר אזוי ווי פריער און הערט ווי מיר פארבריינגען דאָ (איז במילא וואָס האָב איך וואָס צו זאָגען נ"ע). אי, ווי פארבריינגט מען – איז וויילע דאָס איז זיין רצון אז מ'זאל פארבריינגען.

אַמאָל איז געווען אז דער רבי האָט אָנגעשטעלט באַ זיך אין צימער זיין מיקראָפּאָן און געהערט ווי מ'פארבריינגט דאָ. איז איצטער אויך אזוי און נאָך מעהר, כּמוּבן.

ב. אין ספר חסידים ווערט געבראַכט אז רבינו הקדוש פלעגט קומען פרייטיק בין השמשות אַהיים אין די שבת'דיקער קליידער און מאַכן קידוש ופטר את הרבים מיט קידוש. בענין יכולתו לפטור את הרבים יש בזה כמה שקו"ט (ראה חיד"א בס"ח ס' תתשכט ובשה"ג שלו ח"א ה, ב). איצטער איז דאָך שוין בין השמשות נאָך מנחה און רבנו הקדוש קומט מאַכן קידוש, און בלייבט אויך ביינאַכט.

ג. דעם ווינטער בין איך אַמאָל אַריין אין רבי'נס צימער. ער איז געווען אָנגעשפּאַרט אויפן האַנט, און געווען טיף פאַרטראַכט. און זאָגט מיר אז ער וויל פאַרן קיין ארץ ישראל. האָב איך געזאָגט ווי קען מען פאַרן, עס איז דאָך פאַראַן דאָ אַ סך אַרבעט. האָט ער אַביסל געטראַכט און זאָגט: נו, אַ שיינע מחשבה. אין מחשבה איז ער שוין געווען אין א"י. עצמות פון יוסף האָט מען געבראַכט אין א"י.

ד. אַמאָל איז געקומען איינער אַ חסיד ממקום רחוק און געבעטן דעם רבי'ן ער זאל זאָגן חסידות. וענה אז ער זאָגט חסידות שבת. וענה החסיד אז באַ אים ווען ער קומט צום רבי'ן איז באַ אים שבת, והתחיל כ"ק אדמו"ר לומר דא"ח.

– וגם עתה, בהתקשרות כדבעי, הרי בכל יום ובכל עת ווערט דאָס שבת ואתי רבי ומקדש ופטר את הרבים, היינו שפועל בהם כאילו הם בעצמם קדשו.

צילום ב': אויך איצטער בהתקשרות כדבעי, איז בכל יום ובכל עת קען ווערן באַ עם שבת און רבי קומט, מאַכט קידוש ופטר את הרבים, ד. ה. ער פועל'ט אין זיי ווי זיי וואַלטן אַליין מאַכן קידוש, נאָר – נאָך מער – קידוש מיט זיינע כּוונות, ובמילא מיט זיין קדושה. [ובהערה הוסיף על הנ"ל:] בענין היכולת... גלויני הש"ס למהר"י ענגל לכתובות קג, א.

לא להתביוש לצאת בריקוד בגלל הנסים הגלויים!

כאו"א יכול לראות בגלוי איך שהנסים דיציאת מצרים משתקפים עכשיו בהנצחון בימינו אלה – הן בעצם הנצחון והן בעיתוי שלו ● נסים אלו קורים בחודש ניסן ומיום ליום (בחודש ניסן עצמו) נוספות התפתחויות חדשות... ומצפים להמשך בכיוון זה, היום בלילה, או מחר, מחרתיים וכו' ● בפרט שאוחזים כבר ב"בואון אל מנוחת", בארץ הקודש וירושלים, עד "שלם", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה ● במילא מובן, שבנ"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" ● קטעים משיחת כ"ו ניסן ה'תנש"א, בעת ה"יחידות" – מוגה, תרגום מאידית*

הערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי-כחם ב"אומות המאוחדות" ("יונייטעד ניישענס") – נלחמו והיכו את "מצרים", צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) "מיצר" לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – "שנת אראנו נפלאות" – אירע הנצחון (כפי שהכריזו אוה"ע), והמפלה שלו, באופן ד"למכה גו" (לא "להורג"), ודוקא באמצעות אינם-יהודים ("בכוריהם"), אשר נזפו בו וביזו אותו, והכריחו אותו שעליו להתחרט על פעולותיו עד אז,

א. "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות":

כאו"א יכול לראות בגלוי איך שהנסים דיציאת מצרים משתקפים עכשיו בהנצחון בימינו אלו – הן בעצם הנצחון והן בעיתוי שלו, ובמיוחד – בימים זכאין דחודש ניסן (שענין החירות שבו מודגש עוד יותר בשנה זו, כנ"ל):

עוד לפני חג הפסח – אירע ה"למכה מצרים בבכוריהם"², שה"בכורים" דאומות העולם³ (כולל ממדינת מצרים והמדינות

(1) מיכה ז, טו.

(2) תהלים קלו, י. וראה מדרש תהלים שם. רש"י ומצו"ד שם.

(3) והרי כל המלכיות נקראות על שם מצרים (ב"ד פט"ז, ד).

(4) ב"ר שם.

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

והוא הוכרח להודות ולקבל ולקיים את כל הציוויים, ההוראות והדרישות שניתנו לו מ”בכוריהם”: לשחרר חלק משבויי-המלחמה וגם לקיים את יתר הדברים שנתבע על-ידם.

ולאחמ”כ ה’ ההמשך בזה – בחודש ניסן, ובו גופא – בימי הפסח, ”זמן חירותנו” [.].

ב. מזה ישנה התשובה ליהודים ששואלים: בעמדנו ב”שנת אראנו נפלאות” – איפוא רואים נסים ונפלאות, ועד בדוגמת הנסים ונפלאות בעת יציאת מצרים ופורים?!

צריכים רק לפקוח את העינים ולהביט אל המאורעות האחרונים באותו חלק של העולם, כפי שהודפס בעתונים –

רואים בגלוי ממש איך שהתרחשו ומתרחשים נסים ונפלאות (בדוגמת הנסים ביציאת מצרים) לטובת בני ישראל ולטובת העולם כולו, החל מכך ש”למכה מצרים בבכוריהם”, בכורי אוה”ע עצמם ביטלו את הכח ושליטה של צורך היהודים וצורך כנגד אנשים אחרים (כולל לא-יהודים), והוא מחזיר את מה שלקח, ומשלם את הנזקים, כולל גם – הדברים גנוזים שהחביאם.

ויתירה מזה: הנסים מתרחשים בימות השנה שקשורים במיוחד עם נסים לבני” ימי הפורים – כשאירע הנס ונצחון והגאולה דבני” והמפלה דהמן הרשע צורך היהודים (במלכות פרס ומדי), וכן (מיסמך גאולה לגאולה⁵ –) ימי חודש ניסן וימי הפסח – גאולת ישראל ממצרים, ובאופן דנסים ונפלאות,

ואדרבה: נס פורים ה’ נס המלוּבש בדרכי הטבע⁶, כך שרק ע”י הקשר עם ההתחלה

(5) מגילה ו, סע”ב.

(6) תו”א מג”א צג, סע”ג ואילך. שם ק, א. ובכ”מ – נסמנו לקמן [בסה”ש תנש”א ח”ב] ע’ 884 הערה ד”ה

דמלכות אשורוש עם ”בשנת שלוש למלכו”⁷ ועם ”בשנת שבע למלכותו”⁸ ועם ”חודש ניסן בשנת שתיים עשרה” למלכותו⁹ וסעודות אסתר לאחשורוש והמנו¹⁰ וכו’ – לעשות מכל זה המשך וענין אחד ולהתבונן בעצמו בזה – הכירו בזה יד השם. משא”כ במאורעות העכשוויות מתרחשים נסים ונפלאות גלויות, גלויות לא רק לבני” אלא גם לעמים אחרים.

ונסים אלו מתרחשים, כאמור, בחודש ניסן, כך שמיום ליום (בחודש ניסן עצמו) נוספות התפתחויות חדשות, בקשר עם ההחלטה של ”בכוריהם” (ב”יוניטעד ניישענס”), ובהסכמה של סאדאם – כפי שהי’ בימים אלה בסיום חודש ניסן, חודש הגאולה, ומצפים שיהי’ המשך בכיוון זה, היום בלילה, או מחר, מחרתיים וכו’.

ג. [.]. ההוראה מכל הנ”ל מובנת בפשטות:

כשרואים את הנסים שהקב”ה עושה – מעורר זה עוד יותר ביהודי, את ההכרה שהקב”ה הוא בורא העולם ומנהיגו, ושהוא עושה תמיד נסים לבני”, ו”הקדוש ברוך הוא מצילנו מידם” מאלה ש”עומדים עלינו”.

ובפרט שהנסים העכשוויים מזכירים ומחזקים את הרגש אצל יהודי ”לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים”, וש”לא את אבותינו בלבד גאל הקב”ה ממצרים אלא אף אותנו גאל עמהם” – גאולת מצרים היא ההתחלה וכולל את כל הגאולות (אפילו גם גאולה ד”גאלנו מן הצרות הבאות עלינו כו”), כנ”ל.

ווי באוואוסט.

(7) אסתר א, ג.

(8) שם ב, טז

(9) שם ג, ז.

(10) שם ה, ד ואילך. ז, א ואילך.

הקב”ה בענין הפרנסה, ובאופן שהכסף שמרויח ילך עבור ענינים טובים (פרנסה בהרחבה, נתינת צדקה בהרחבה, חינוך המתאים לבניו ובנותיו, וכיו”ב – ולא שיצטרכו להוציא את הכסף עבור רופאים ח”ו, מכיון ש”כל המחלה גו’ לא אשים עליך”⁸ מלכתחילה) – צריכים להתנהג ע”פ רצונו של הקב”ה בכל הפרטים].

וכפי שלמדים מהנהגתו של נשי ישראל הצדקניות שבזכותן יצאו אבותינו ממצרים – שלמרות קשיי הגלות, לא עשו ”חשבונות” כיצד יצליחו לפרנס את ילדיהן, אלא מילאו את תפקידן מתוך אמונה ובטחון בהקב”ה, ואכן, הקב”ה דאג לפרנסתם של הילדים, וסיפק להם את צרכיהם באופן הכי נעלה ומשובח – ”ויניקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור”⁹.

זאת ועוד: נוסף לזה ש”תכנון משפחה” מונע את ה”נחת” שיכלו ההורים לרוות מילד נוסף, זרעו וזרע עד סוף כל הדורות, הרי זה גם ענין שנוגע להחשת וזירוז הגאולה עבור כלל ישראל – כמובן ממאדז”ל¹⁰ ”אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף”, שכאשר נולד ילד יהודי נוסף, הרי זה מזרז וממהר את ביאת ”בן דוד”, שעל ידו תהי’ הגאולה דכלל ישראל!

כלומר: ”תכנון משפחה” אינו פרטי של ההורים עצמם, כי אם ענין שנוגע לכלל ישראל, מכיון שלידתו של ילד נוסף ממהרת ומזרזת את הגאולה עבור כלל ישראל.

ומזה מובן שאין לטעון מה יכול כבר להיות כאשר נולד ילד יהודי נוסף, הרי עדיין אינו מסוגל לפעול בעולם (”מילאו את הארץ וכבשוה”²) – מכיון שגדולה מזו מצינו: עצם לידתו מקרבת וממהרת את גאולת כלל ישראל!

וגם ענין זה מודגש בסיפור הנ”ל אודות אי-ההתחשבות ב”חשבון” ד”לשואו אנו עמלין” – שכתוצאה מזה נולד ”מושיען של ישראל” שעל ידו היתה הגאולה דכלל ישראל. (משיחת כ”ה אייר ה’תשמ”ג, לנשי ובנות חב”ד - בלתי מוגה)

(8) בשלח טו, כו.

(9) האזינו לב, יג.

(10) יבמות סב, סע”א.

המדור מוקדש לע”נ האשה מרת **רבקה** בת הרה”ת ר’ **צבי** ע”ה – נלב”ע ביום כ”ט תמוז ה’תשס”ב י”הר שיקיים היעוד ”הקיצו ורננו שוכני עפר” והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה”ת ר’ **שמואל** שי’ והרה”ת ר’ **יעקב** שי’ **שפריצער**

"תכנון משפחה" אינו ענין פרטי של ההורים עצמם

א. אודות הנהגתן של נשי ישראל שבזכותם יצאו אבותינו ממצרים – מסופר בגמרא¹ עד כמה שהשתדלו עבור שלימות העם, כלומר, להגדיל את מספרם של בני ע"י כללות הענין ד"פרו ורבו"². ועד כדי כך – שלא התפעלו מקשיי הגלות, גזירת פרעה, וכיו"ב, ולא עשו חשבון שאין זה הזמן המתאים לכך, "לשואו אנו עמלין"³ וכיו"ב. ובזכות הנהגה זו – זכו כל בני ישראל לצאת מגלות מצרים, ולקבל את התורה בחג השבועות – שלזה היו צריכים את השלימות דכללות עם ישראל, ששים ריבוא בני, כמבואר במדרשי חז"ל.

כלומר: למרות שמצד השכל הי' מקום לעשות חשבון שאין זה הזמן המתאים לקיום הציווי ד"פרו ורבו", דמכיון שפרעה גזר "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו"⁴, מ"חשבונות" אלו, והמשיכו למלא את תפקידן להעמיד בנים ובנות, מתוך אמונה ובטחון בהקב"ה.

ומי פעל זאת – מספרת הגמרא⁵ – ילדה קטנה, ששמה מרים, שהיא פנתה לאבי' בתמימות ילדותית, ואמרה לו: "גזרתך קשה משל פרעה!" ועי"ז פעלה שיתבטלו כל ה"חשבונות" בנוגע לקיום הציווי "פרו ורבו", וכתוצאה מזה נולד משה רבינו, מושיען של ישראל, שהוציא את בני מצרים והביא אותם לקבל את התורה בהר סיני – "משה קיבל תורה מסיני ומסרה כו"⁶ לכל בני עד סוף כל הדורות.

ב. והנה, כל סיפורי התורה אינם רק כדי שידעו מה שאירע בעבר, "למפרע", כי אם גם הוראה בחייו של כאו"א מישראל בהוה. ובנוגע לעניננו – מודגשת בסיפור זה ההוראה עד כמה צריך להיות מושלל כל המושג של "תכנון משפחה", אלא צריכים לקיים את הציווי "פרו ורבו" ללא כל חשבונות, מתוך אמונה ובטחון בהקב"ה.

וכמדובר כמ"פ עד כמה מופרך ה"חשבון" שילד נוסף יביא לידי הוצאות נוספות בעניני פרנסה, ולכן עושה האדם "חשבון" שאין ביכולתו לפרנס ילד נוסף – כי: פרנסה נתן הקב"ה, שהוא בורא העולם ומנהיגו ומפרנסו כו', "הזן את העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים"⁶, ופשיטא שהקב"ה יוכל לתת פרנסה עבור ילד נוסף!

[אמנם הקב"ה רוצה שהפרנסה תבוא ע"י עשיית "כלי" בדרך הטבע, וכציווי התורה ש"אין סומכין על הנס"⁷ – הרי כדי שהפעולה הטבעית תהי' "כלי" להמשכת ברכתו של

ועבור זה נותנים שבח והודאה, "יודו לשמך"¹¹, "למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו הוציאנו מעבדות לחירות מיגון לשמחה כו",

ועוד וג"ז עיקר: האופן העיקרי בו יהודי "מקבל" ("נעמט אויף") את הנסים ופועל שהקב"ה יוסיף עוד יותר נסים – הוא ע"י זה שמוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור,

כולל – מצות תפילין (שהוא הרי אות וזכר ליציאת מצרים)¹² – והוקשה כל התורה כולה לתפילין¹³ – שע"י נפעל "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך"¹⁴, עד שאוה"ע מעוררים את בני"ה הצלחתם בעבר ובעתיד (עוד יותר) היא בגלל ש"שם ה' נקרא עליך", וגם – "יודו לשמך".

ובלימוד התורה עצמו – במיוחד בלימוד פנימיות התורה, שע"י נפעל "אתי מר" דא מלכא משיחא"¹⁵, "אראנו נפלאות" בגאולה האמיתית והשלימה.

ונוסף על עבודת עצמו, צריך גם להשפיע על עוד יהודים, ע"י הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, כולל ובמיוחד – אצל יהודים אלו שיוצאים עתה (ביציאת "מצרים") מהמדינה ההיא.

ד. ויהי רצון שהקב"ה יעזור לכל יהודי שיהי' לו את ה"עיינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע" ו"לב לדעת"¹⁶ – לראות את "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים

הגדולים ההם"¹⁷, את הנסים הגלויים שקורים בכל יום,

ובפרט שאוחזים כבר לאחר "ארבעים שנה"¹⁸ שנמצאים במדבר העמים (דגלות), במצב של "ארבעים שנה) אקוט בדור"¹⁹, ואוחזים כבר ב"יבואן אל מנוחתי"²⁰, בארץ הקודש וירושלים²¹, עד "שלם", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

ובמילא מובן, שבני"ה מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [כמו שהי' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

ואפילו אם ישנו עוד יהודי שצריך להסביר לו עד שיראה את הנסים (כיון שהוא עדיין לא הבחין ושם לב ("פאנאדער-געקליבן")) – הרי זה בא באופן הכי קל, בדרכי נועם ובדרכי שלום ובשמחה ובטוב לבב, מספיק שיעוררוהו על כך פעם אחת.

ויהי"ד שלא יצטרכו לדבר ולספר אחד לשני על הנסים, כיון שכל אחד יראה ורואה זאת בגלוי, מראה באצבעו ואומר זה²², ומכיר ומודה לה' על הנסים,

עד שהוא לא מתבייש לצאת בריקוד בגלל הנסים גלויים!

כיון שהוא לא משלה את עצמו שאין מה לרקוד ולהרעיש ("שטורעמען") על הנסים

17 שם, ב.

18 ולהעיר שכבר עברו ארבעים שנה מעת הסתלקות כ"ק מ"ח אדמו"ר בשנת השי"ת, כמדובר כמ"פ.

19 תהלים צה, י.

20 שם, יא.

21 פרש"י שם.

22 ראה תענית בסופה. שמו"ד ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

11 תהלים קמ, יד.

12 ס"פ בא.

13 קידושין לה, א.

14 תבוא כח, י. ברכות ו, סע"א.

15 אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

16 תבוא כט, ג.

5 אבות רפ"א.

6 נוסח ברכה הא' בברכת המזון.

7 פסחים סד, א.

1) סוטה יא, ב.

2) בראשית א, כח.

3) סוטה יב, א.

4) שמות א, כב.

"מבט של משיח"

. . . כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים – כדברי נשיא דורנו, "הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים" – משיח צדקנו עומד מעברו השני של הקיר, קיר שכבר סדוק ומרוסק ("א צושפאלטענע און א צוטראסקעטע"), ומבעד ל"חלונות" ו"חרכים" – "משגיח" ו"מציץ" אלינו,

והרי מובן ש"מבט של משיח" ("א קוק פון משיח'ן") מהווה נתינת-כח מיוחדת להשלים את כל ההכנות הדרושות לזכות לקבל פני משיח צדקנו. (משיחת כ"ה ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

בכל-זאת מבקשים "עד מתי"!

. . . וע"י הפעולות בכל הענינים האמורים לעיל, מזרזים יותר את בוא הגאולה, ובפרט שנמצאים במצב שבו הגאולה כבר צריכה לבוא אפי' על-פי הטבע, שהרי "כלו כל הקיצין", ועד כדי כך שכאו"א מישראל, וכל כלל ישראל ביחד, צועקים "עד מתי", וטוענים שביאת משיח צדקנו והגאולה היו צריכים להיות כבר לפני זמן רב. ואע"פ שבודאי ישנו טעם לכך שעדיין לא בא, בכ"ז מבקשים "עד מתי"! ובודאי תהי' הגאולה תיכף ומיד, ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין".

(משיחת כ"ד ניסן, בעת ה"יחידות", ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

הנה החתן, הנה הכלה, הנה החתונה, והנה הגאולה

. . . ועוד ועיקר – שיהיו הכנה קרובה לקיום היעוד "מהרה גו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" בנוגע לכלל ישראל – הנישואין דהקב"ה עם כנס"י (וכאו"א מישראל), באופן ד"מהרה" ממש, "לא עיכבן כהרף עין", ובאופן גלוי, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה החתן, הנה הכלה, הנה החתונה, והנה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובשמחה וטוב לבב.

(משיחת כ"ו ניסן, בעת ה"יחידות", ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

על כך שיכל לעשות את עבודתו באופן נעלה יותר).

וחודש ניסן נותן תוספת כח לכל יהודי ומגביהו עוד יותר למעלה, שאע"פ שמעמדו ומצבו עד עתה ה' גבוה, הוא מתעלה לדרגת נס (למעלה מטבע העולם לגמרי), והוא רואה את הנסים של הקב"ה מסביבו.

ה. [.] ועוד והוא העיקר: שמהשמחה והשירה³⁰ על הנסים הגלויים שקורים עכשיו, נבוא תיכף ומיד ממש ל"נודה לך שיר חדש על גאולתנו", בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיו הנסים והנפלאות הגדולים ביותר, "אראנו נפלאות" (נפלאות – אפילו בערך לנסים ביציאת מצרים),

וכל בני"י, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³¹, בכל מקום שהם – בין מהמדינה ההיא, ובין מאלו שלע"ע התיישבו במדינות אחרות – הולכים, "וארו עם ענני שמיא"³² (ע"ד שטסים במטוס, אבל עוד יותר מהר) – לארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי. ■

שהקב"ה מראה, אלא אדרבא: הוא בא לידי הכרת האמת לאמיתו, א) שהקב"ה מראה נסים גלויים, ו-ב) שצריך להיות על כך בשמחה גדולה.

ובפרט בעמדינו, כאמור, בחודש ניסן, כשכל בני"י הם בדרגת צדיקים [כידוע²³ החילוק בין חודש תשרי וחודש ניסן, ע"ד החילוק בין עבודת התשובה ועבודת הצדיקים²⁴], ויש לומר שזהו אחד הטעמים למה לא אומרים אז תחנון²⁵ (כיון שלא צריך להגיע אז לזה (תחנון), כמדובר כמה פעמים²⁶), כיון שכל יהודי מתעלה (בבחי' נס, ארים נסי²⁷) לדרגת צדיק²⁸, במילא לא צריך להגיע לאמירת תחנון ותשובה על ענינים הפכיים, אלא ישנה אז התשובה באופן ד"לאתבא צדיקא בתיובתא"²⁹ (התשובה היא

(23 ראה סה"מ תרל"ו ח"ב ע' ש. תרנ"ב ס"ע ג. ועוד.

(24 ובנוגע להחדשים בינתיים יש לומר – שגם בצדיק ובעל תשובה יש כמה דרגות (צדיק גמור, שאינו גמור. תשובה מיראה, תשובה מאהבה. וכיו"ב). או שהם כנגד הדרגות בעבודת הבינוני. ואכ"מ.

(25 שו"ע אדה"ז או"ח סתכ"ט ס"ח. וש"נ.

(26 לקר"ש חיד"ד ס"ע 401 ואילך. חט"ו ע' 546. חל"ב ע' 75. ועוד.

(27 ישע"י מט, כב. וראה ברכה י"א ניסן (סה"ש תנשא ח"א ע' 420). וש"נ.

(28 ולהעיר מהשייכות למזמור צדי"ק בתהלים, שמתחילים לומר בחודש ניסן שנה זו. וראה ה"פתיחה" לקובץ י"א ניסן – שנת הצדיק ס"ה ואילך.

(29 ראה זח"ג קנג, ב. לקו"ת שמע"צ צב, ב. שה"ש ג, סע"ב. ועוד.

(30 וע"ד שב"י אמרו שירת הים על הנס דקרי"ס וטביעת מצרים בים (ובאריכות הפרטים). ואומרים שירת הים בכל יום בתפלה – טור או"ח סנ"א. שו"ע אדה"ז שם ס"א. – וראה זח"ב נד, ב. (31 בא י, ט. (32 דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה
ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה יוסף
יד"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
ולזכות כל משפחת יוסף שיהיו – לברכות עד בלי די

כשהגיע היום האחרון רצו כולם להשאר, ורק אחד מ-500 לא התפעל...

תרגום חפשי ומעובד ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. אחרון של פסח ענינו הוא גאולת משיח (לפי שמאיר בו הארת גילוי המשיח¹).

ולכאורה, איזה קשר ושייכות יש למשיח עם פסח, הרי הגאולה העתידה תהי' מגלות אדום ולא מגלות מצרים?

והביאור הוא, שכל זמן שלא באה הגאולה ע"י משיח, עדיין לא נשלמה גאולת מצרים.

ב. והנה, מגאולת מצרים ישנה הוראה לגאולתינו עתה:

לכאורה יכולים לטעון, כיצד אפשר לתבוע מיהודי לבער את היצר הרע הפרטי ולהתגבר על הסביבה כו', כאשר ישנו ה"אקדמי" טענת² שסביבתו הקרובה וגם הרחוקה אינם כן, על-דרך "אחד" ה' אברהם³ וכל העולם ה' מעברו השני (שזה בא ביחד עם שאר הירושות שירשנו מאברהם אבינו), ותובעים ממנו לא רק שלא יתפעל, אלא גם שהעולם יראה אצלו על המשקוף את הדם, עד שפרעה עצמו יבוא ויאמר לו - אנא לך לקבל את התורה, ושעוד יתן לו כסף וזהב!...

הנה רואים ביציאת מצרים, שלא רק "חצי" מבני ישראל לא יצאו (או לכל-הפחות קרוב לחצי), אלא כמרז"ל על הפסוק⁴ "חמושים עלו בני ישראל" - ש"חמושים" הכוונה אחד מחמש, כלומר, שבפועל רק אחד מחמשה מבנ"י יצא ממצרים! אח"כ יש דעה שני⁵ האומרת שרק א' מחמישים יצא, ודעה שלישית⁶ אומרת שרק א' מחמש מאות, והשאר רצו להשאר במצרים.

ולכאורה דרוש ביאור מהי המחלוקת במדרש הנ"ל - שאחד אומר שיצאו א' מחמש, בא

(1) "היום יום" כב ניסן. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1298.
 (2) זחר ר"פ וישב (קעט, ב). וראה נדרים לב, ב
 (ובפי' הרא"ש). קה"ד פ"ד, יג. פ"ט, טו (ח). ועוד.
 (3) יחזקאל לג, כד.
 (4) בשלח יג, יח. מכילתא עה"פ - הובא בפרש"י עה"פ.
 (5) רעיא מהימנא בזח"ג קח, ב. מכילתא שם.
 (6) מכילתא שם.

שימצא אחד, שנים, שלשה...

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה - מתעוררת תמיהה הכי גדולה: היתכן שמבלי הבט על כל הענינים - עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש!?! ... דבר שאינו מובן כלל וכלל!

ותמיהה נוספת - שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשוח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!!

גם כשצועקים "עד מתי" - ה"ז מפני הציווי כו', ואילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמשוח כבר ה' בא!!

מה עוד יכולני לעשות כדי שכל בנ"י ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחרי שכל מה שנעשה עד עתה, לא הועיל, והראי', שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר - בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחידי שיכולני לעשות - למסור הענין אליכם: **עשו כל אשר ביכלתכם - ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון - להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!**

ויה"ר שסוכ"ס ימצאו עשרה מישראל ש"יתעקשו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה - כמ"ש "כי עם קשה עורף הוא (למעליותא, ולכן) וסלחת לעווננו ולחטאתנו ונחלתנו" - להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

וכדי למהר ולזרז עוד יותר ע"י הפעולה שלי - אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ו"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה".

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר ביכלתכם.

ויה"ר שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר - שיפעלו שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת כ"ח ניסן ה'תנש"א - מוגה)

תנא שני ואומר "שבח" על בני שרק א' מחמישים, ותנא שלישי אומר "שבח" שזה הי' א' מחמש מאות?...

ג. אלא שהמדרש בא ללמדנו הוראה באיזה אופן תהי' הגאולה עתה, שהיא סיומ וחותרם גאולת מצרים

– שאחרון של פסח הרי מסיים ("שליסט אָפּ") את יום הראשון דחה"פ, והיום הראשון דפסח הוא מורה דרך והוראה כיצד להגיע לאחרון של פסח, היינו, שיום הראשון דפסח מלמדנו באיזה אופן צריכה להיות ההכנה להגאולה דמשיח, וע"י העבודה דיום א' של פסח באים להגאולה דמשיח באחש"פ –

וההוראה היא:

מגיע זמן שרק אחד מחמש מאות ירצה לצאת מהגלות, אף שכל השאר הם גם כן בני אברהם יצחק ויעקב, וכולם גם שמעו שמשא רבינו בישר בשמו של הקב"ה שהגיע הזמן ד"פקד פקדתי"⁷, ואעפ"כ צועקים נהי' כגוים!...

שומעים ממש רבינו שהוא יולכים במדבר העמים, ושמה יהיו להם תר"ג מצות במקום הז' מצות בלבד שיש להם פה (במצרים), והיציאה לא תהי' בחשאי אלא ב"שטרעם", וד' ימים קודם לקחו את הטלה באופן כזה שהיכן שרק פנו ראו אותו – מאחר וקשרוהו לכרעי המטות, ואעפ"כ כשהגיע היום האחרון רצו כולם להשארו, ורק אחד מ-500 לא התפעל מכך, וגם לא הכין שום צידה!

ועד"ז הוא גם בגאולה האמיתית והשלימה מהגלות הנוכחית:

הגאולה העתידה לא תבוא ע"י רדיפה אחרי הגוים, כולל ה"גוים" מבני ישראל ("די אידישע גוים"), והגוי אשר בקרבך, אלא דוקא ע"י ה"קחו לכם צאן"⁸, וע"י שזה יהי' בפרסום.

ומה שישנם ארבע מאות תשעים ותשע איש נגדו, ובינתיים הרי יבזו אותו – הנה, ע"י עמידתו בתוקף, אזי מ-499 נהי' 49, עד שזה הופך לארבע בלבד...

ואע"פ שכשמשח יבוא, הוא יקלקל לו את העבודה ("דעם דזשאב"), את הרבנות, את כתיבת החיבור ומכירתו, והוא יתבטל לגמרי ממציותו ("אינגאנצן אויס מהות") ויתבלבל – אבל אולי ישנו אחד מחמש מאות שהוא בטלן ורוצה שמשח יבוא, אזי מודיעים לאותו אחד שביכולתו לפעול שיהי' רק אחד מחמישים, ובאם יתעקש – יפעל שיהי' רק אחד מחמש, ובאם יעבוד יותר קשה – יפעל כפירוש השני⁹ ב"חמושים", שמזויינים יצאו – בכלי זיין, כל בני ישראל, ללא הבט על כך שהיו עבדים מרודים במצרים מאתיים ועשר שנה.

ומה שזה לוקח זמן – זהו רצון הבורא.

וכשם שאז נהגו בתוקף כך צריכים להתנהג עכשיו כו', מפני שרק עי"ז יביאו את הגאולה.

ד. [. .] הוראה* נוספת שאנו למדים בקשר עם הגאולה העתידה:

באחרון-של-פסח מפטירין "עוד היום בנוב לעמוד וגו"¹⁰, לפי שבליל פסח היתה מפלתו של סנחריב¹¹.

ולכאורה תמוה: הרי מפלת סנחריב היתה בליל א' דחג הפסח ולא באחש"פ?

והענין, לפי שבהפטרה זו מבואר נצחונו של חזקי', שביקש הקב"ה לעשותו משיח¹² ובאחש"פ מאיר גילוי הארת משיח.

ועוד יותר: כו"כ פרטים המבוארים בהפטרה זו לא נתקיימו בנצחונו של חזקי' ויתקיימו בביאת משיח צדקנו¹³, כמו "זגר זאב עם כבש וגו"¹⁴, וגם ענין קיבוץ גלויות וכו'.

והנה מסופר שחזקי' בטח בה' לגמרי, עד שאמר "אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ו[אפילו] לא לומר שירה אלא אני ישן על מטתי ואתה עושה"¹⁵, ואף ששבנא וסיעתו, שהם היו הרוב בסנהדרין, אמרו שע"פ תורה צריכים לעשות שלום ולילך בדרך הטבע¹⁶, מכל-מקום מאחר ששמע מישעי' נביא ה' בשם הקב"ה "כה אמר ה' אל תירא וגו' והפלתיו בחרב בארצו"¹⁷ בטח בה' לגמרי, עד שהלך לישון על מטתו, וערבה לו שנתו מצד בטחון זה, והקב"ה עשה המלחמה כמ"ש¹⁸ "ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור וגו'".

ובזה ישנה ההוראה מחזקי': כשם שחזקי', ששמו הוא חזק י-ה¹⁹, לא התפעל ולא התחשב בכל מחנה אשור שביניהם נמצאו גם... רבנים²⁰, ואכן אצלם הי' ("איז גאָר געווען") הרוב כפי שהגמ' מספרת בסנהדרין²¹, אלא חזקי' שמע מה שישעי' הנביא אמר לו, שישעי' נדמה להם כמשה – עד"ז צריך כאו"א לבטוח בביאת המשיח בבטחון גמור בלי שום פקפוק, ובאופן ד"אחכה לו בכל יום"²² שמחר ממש יבוא משיח – גם כשמצד "חשבונות" של שכל [יטבע] אינו רואה שום מקור לזה, ובטחון זה עצמו ימהר ויחיש את ביאתו, בקרוב ממש.

(משיחת אחרון-של-פסח ה'תשכ"ה – בלתי מוגה)

- * להבנת ושלמות הענין בסעיף זה נאלצנו לשלב בו קטעים משיחת אחש"פ תשל"ב (נדפסה בה"ק בלקו"ש ח"ז ע' 5-274). המו"ל.
- 10 ישעי' י, לב ואילך.
- 11 שו"ע אדה"ז או"ח סי' ת"צ סי"ג.
- 12 סנהדרין צד, א. וראה מחזור ויטרי בכל זה.
- 13 וכמבואר גם ברמב"ם (הל' מלכים פ"ב הי"א) שקאי על ימות המשיח – רק שלשיתו ה"ז משל וקאי על או"ה (ע"פ לקו"ש שם).
- 14 ישעי' יא, ו.
- 15 איכ"ר פתיחתא ל. שם פ"ד, טו.
- 16 סנהדרין כו, א.
- 17 מ"ב יט, ו-ז. ישעי' לז, ו-ז.
- 18 מ"ב שם, לה. ישעי' שם, לו.
- 19 כ"ה בהנחה. וראה סנהדרין צד, א (ובחדא"ג מהרש"א שם): שחזקו י"ה.
- 20 כמדומה שאמר כ"ק אד"ש "מהסנהדרין" – המניח.
- 21 סנהדרין כו, א.
- 22 עיקר הי"ב מהי"ג עיקרים.

המדרש מוקדש לע"נ האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיינדנצ'יק
 נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב
 יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

9 רש"י בשלח שם ממכילתא שם.

7 שמות ג, טז.

8 בא יב, כא.